

BAJTAI ANDRÁS

Mintha gyűjtogatni indulnának

*Ismerős minden. Enyém a szétszalazódás, és ez
a lebegelő bizonytalanság, pedig még nem is sejtem,
mire föl, és miért pont én figyelhetem nap mint nap,
ahogyan a színpadról lehajtott fejjel távoznak az
emberek, kezükben fűrészel, benzineskannával,
mintha gyűjtogatni indulnának – és aggódom a hidakért.*

*És enyém a várótermi magány, a zuhany alatti öröm,
a kutyákat talán megmérgezték, de enyéme ezek
az éjszakai túl-nagy-csöndek is, és ébredés után már
nem foglalkoztat, hogy ki lakhatott előttiünk a lakásban.
Sétálni indulok, zubog, idegesít ez a monoton cuppogás,
mintha valaki kövér szappanokat dobálna egy lavór*

*langyos vízbe, babzik tőle a szem, a száj, de ilyenkor
mindig meglátom, mennyi az utánérzés ebben az átlátszó
városban – és aggódom a hidakért. És ismerős ez is,
mintha két életem volna, két arc, az egyik suttog, a másik
pedig mosolyog, mint egy frissen mosott gyerekfej
a homokozóban, de véletlenül sem néznek egymás szemébe,*

*nekem pedig fogalmam sincs, miféle ösvényen indultam
el valójában, és hogy honnan ez a megjátszott érzékenység.
Talán ideje volna már bevallanom, hogy ennyi volt:
buszonegy matricát lekaparni az ablak üvegéről, vagy
inkább csak figyelni az eget, mert sárga a hold, és sárgák
a lúgos csillagok, mint a tapétára fröccsent szörpfortok.*

Én örültem

De megbúzható-e a határ felejtés és emlékezet között? A test árulásáról volt szó, vagy egyszerűen csak arról, hogy nem kellett volna akkor, éjszaka hömpölygő mondatainkkal a kikötőket zavarni? Nem kellett volna törődni a bobóc arcának furcsa színeváltozásával, és a néma törpével, aki a legyeket röptükben kapta el, aztán a halaknak adta őket? Hunytunk volna szemet, amikor kiderült, hogy a függöny mögül előlépő arcát maszk takarja-e, vagy mész? Miért is tagadnám, én örültem rontott játékaidnak, egyetlen reményem, látod, most mégis bizonytalan és vékony, mint egy útkeresztződés.

